

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 297/2014
09.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.В. и др, због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у вршењу послова безбедности и одржавање јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.В., адв. М.С., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици ЗК 4184/10 од 11.06.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.3548/13 од 31.10.2013. године, у седници већа одржаној дана 09.04.2014. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.В., адв. М.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици ЗК 4184/10 од 11.06.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.3548/13 од 31.10.2013. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици ЗК 4184/10 од 11.06.2013. године окривљени Н.В. и М.М. оглашени су кривим због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у вршењу послова безбедности и одржавање јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру за које су им изречене условне осуде, тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по 6 месеци и одређено да се исте неће извршити уколико у року од две године од дана правноснажности пресуде не учине ново кривично дело.

На основу члана 196. став 2. тачка 9. ЗКП обавезани су окривљени да накнаде трошкове судског паушала и то окривљени Н.В. у износу од 6.000,00

динара, а окривљени М.М. у износу од 3.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.3548/13 од 31.10.2013. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Н.В., његовог браниоца и жалба Основног јавног тужиоца у Сремској Митровици и пресуда Основног суда у Сремској Митровици ЗК 4184/10 од 11.06.2013. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Н.В., адв. М.С., поднео је захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тач. 2. и 3. ЗКП и због повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Након што је поднет, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.В., адв. М.С., у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен је јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је затим одржао седницу већа у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног Н.В. у захтеву за заштиту законитости браниоца наводи да окривљени није имао "свест о противправности, јер се одазивао на позив суда", па самим тим "нема умишљаја, односно нема ни кривице" јер је окривљени био у уверењу да мора да поступи по позиву суда и то је и учинио, те да окривљени није могао бити свестан да на било који начин омета службено лице.

Изнети наводи у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног указују на повреду кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП (члан 369. став 1. тачка 1. ЗКП "Службени гласник РС", број 72/09), а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Ово стога, што изрека првостепене пресуде садржи сва битна обележја кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру а које је окривљеном стављено на терет и при том наведено да "су били свесни свог дела и његове забрањености те хтели извршење дела", па су супротни наводи браниоца да окривљени није поступао са умишљајем, те сходно томе да нема ни кривичног дела које се окривљеном ставља на терет оцењени су неоснованим.

Такође наводи захтева браниоца окривљеног да полицијски службеници нису носили униформу, да се критичном приликом нису

легитимисали, па да окривљени није био свесан да на било који начин омета службено лице, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, у конкретном случају овлашћена службена лица су поступала сходно члану 34. став 2. Закона о полицији, с обзиром на околности примене полицијског овлашћења које су указивале да би то могло угрозити постизање законитог циља – лишења слободе, о чему је другостепени суд на страни 3 образложења дао јасне разлоге које Врховни касациони суд у свему прихвата сходно члану 491. став 2. ЗКП.

Из наведеног произилази да и другостепени суд није учинио наведену повреду закона када је одбио жалбе окривљеног Н.В. и његовог браниоца и Основног јавног тужиоца у Сремској Митровици, а законитост првостепене пресуде испитао је у складу са одредбом члана 604. став 1. ЗКП, који законик се примењује од 01.10.2013. године, дакле у време одлучивања о жалбама, па је тако законитост првостепене пресуде и у поступку који је претходио њеном доношењу, ценио по одредбама Законика о кривичном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 70/01 и 68/02 и "Службени гласник РС", бр. 58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 122/08, 72/09, 76/10) који је био на снази у време одржавања главног претреса и доношења првостепене пресуде у овој кривичној ствари.

Стога по налажењу Врховног касационог суда у радњама окривљеног Н.В. стичу се сва законска обележја кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, па су неосновани наводи захтева браниоца окривљеног да је доношењем правноснажних пресуда повређен закон из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП на штету окривљеног.

Осталим наводима захтева, побијане пресуде се оспоравају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. и 3. Законика о кривичном поступку, тј. из разлога који нису прописани одредбом члана 485. став 4. ЗКП и не представљају законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, па је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости у том делу браниоца окривљеног Н.В. оценио као недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи, да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев одбио као неоснован, а у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.